

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIII. letnik.

Februar.

2. št. 1907.

VALENTIN STANIČ, PRVI VELETURIST.

(Dalje.)

FR. OROŽEN.

Dne 6. januarja l. 1802. je bil Stanič posvečen v mašnika, služboval je še do jeseni na Nonbergu v Solnogradu in sredi novembra prišel kot kaplan v Banjšice k Sv. Duhu (južno-vzhodno od Kanala) na Goriškem. Že kot dijak v Solnogradu se je lotil pesništva, ki ga je posebno v Banjšicah negoval. Bil je prijatelj in učitelj lepega petja ter je svojim pesmim sam zložil napeve. Poučeval je v petju otroke in odrasle. Ob nedeljah in praznikih je čakala množica pred župniščem in ga pevajoč spremljala v cerkev in zopet nazaj v župnišče. Staničeve pesmi so se v Banjšicah popolnoma udomačile. Bil je pa tudi večč vezanju knjig, lesorezbi, strugarstvu in drugim mehaničnim delom. Za šolo je sam naredil klopi in poučeval je otroke in odrasle v čitanju in pisanju. Rad se je pošalil in povedal kako smešnico. Imel je svojo tiskarnico, v kateri je sam troje svojih knjižic postavil, natisnil in zvezal in jih razdelil med narod.

Največje veselje pa je imel do hribolastva in še v starih letih je slovel kot srčen in drzen hribolazec. Za svojega šestletnega bivanja v Banjšicah je prehodil mnogo krajev na Goriškem in splezal malone na vsako znatnejšo višino. Bil je na Prestreljeniku in Mangartu, na Krnu in Kolku in na mnogih drugih vrhovih. Kar zmanjkalo ga je iz Banjšic po več dni in tudi po več tednov. Župljani so se večkrat bali, da se mu je prepetila kaka nezgoda. S početka ga je spremljal kot nosač Andrej Kumar iz Lehkij, a se mu je nekoč zameril, ker mu je ubil barometer. Potem si je Štefana Humarja z Brega izbral za nosača. S tem je Stanič prehodil in izmeril vse važnejše gore v Karnskih in Julskih Alpah.

Dne 21. septembra l. 1808. je bil Stanič na Triglavu. V svojem dnevniku opisuje to potovanje na 44 tesno pisanih straneh. Ta opis je poslal za Novice dr. Bleiweisu l. 1847. malo pred svojo smrtjo. Spis pa še ni objavljen v celoti. O usodi njegovi nisem

mogel ničesar izvedeti. V ljubljanskem deželnem muzeju je Staničev nemški rokopis: »Etwas über meine Reise auf den Triglou in Oberkrain«. Ta rokopis je tedanji muzealni kustos Karel Deschmann priobčil l. 1885. v izpisku v »Zeitschrift des Deutschen und Österreichischen Alpenvereins«. V skrajšanem izpisku poročajo o Staničevem potovanju na Triglav »Blätter aus Krain« (priloga k »Laibacher Zeitung«), št. 19, l. 1857.

Dne 18. septembra l. 1808. je odpotoval iz Banjšic v Sv. Lucijo in skozi Bačo in Knežo v Podbrdo in odtod v Bohinjsko dolino. Tu pa ga je zadela nezgoda: udaril se je na jabolko na levem kolenu, da ga ni mogel upogibati in je moral ного za sabo vlačiti. Po strmih senožetih je šepal v dolino in prišel v Srednjo vas, kjer pa je nastalo prav neugodno vreme. Tu je izvedel, da je bil dne 2. septembra srednjeveški kaplan Jakob Dežman s svojim bratom Janezom in vodnikom Antonom Kosom z Jereke na vrhu Triglava.

Ker je bilo vreme neugodno, se je odločil za potovanje v Celovec, da tam obiše svojega pokrovitelja, tedanjega generalnega vikarja grofa Sigismunda Hohenwarta. Navzlic bolni nogi je šel peš skozi Bled in čez Ljubelj v Celovec, kjer so ga prav gostoljubno sprejeli. Vrnil se je zopet peš čez Zelenico in Bled na Bohinjsko Bistrico. Za izlet v Celovec in nazaj je rabil samo dva dni.

Z Bistrice je nameraval jezdit k Savici, a ker je kmet za uporabo konja zahteval 3 gld., je šel rajši peš, in sicer najprvo na Jereko in odtod z vodnikom Antonom Kosom čez Srednjo vas k Savici. Krasni slap je naredil velikanski vtisk na Staniča. Nekoliko prej so postavili nasproti slapu spominek nadvojvodi Ivanu, ki je bil l. 1807. pri Savici. Na skali je marmorna plošča z latinskim napisom:

»Joanni Archi-Duci Austriae
Geognostae Origines calcarei,
Alpini scrutanti ad fontem
Savi VIII Iduum Julii MDCCCVII.
Lenard Kelbel iz bohinske Belle isekau«.

Odtod je nameraval iti na Triglav, a vodnik ga je pregovoril, da sta šla v Srednjo vas, kjer mu je v župnišču pri večerji kaplan Jakob Dežman kratko, a jasno opisal svoje potovanje na Triglav. Vodnik mu je prej strašne reči pripovedoval o tem potovanju.

»Nekoliko otožen se uležem«, pravi Stanič, »a kako se razvedrim, ko se pred drugo uro zbudim in vidim bleščeče zvezde

na nebu. »Vstani, srečni človek!« izrečem in se pripravim na pot. Dobra gospodinja mi užge debelo svečo in odšla sva z malo-srčnim vodnikom s svetilnico navkreber. Ko se je zdanilo, sva že bila na veliki planini »u Skavnci«, kjer je še bilo mnogo živine na planinski paši. Odtod je mogoče na podlagi mojega kratkega opisa pota brez vodnika priti na Triglav.

Nadalje opisuje pot na Velo polje in svoje občutke, ko v bližini zagleda starčka Triglava v vsem veličastvu. »Ko sva se na Velem polju okrepčala z vinom in odložila nepotrebno prtljago, sva se napotila proti Triglavu. Hodila sva že precej dolgo, ko zagledava srednji vrh in ob levi strani s snegom napolnjeno krnico, ki drži med Srednjim in Malim Triglavom do grebena. Pod Srednjim Triglavom je na južni strani globel, po kateri sva splezala na greben in tam imela najkrasnejši razgled. To točko bi imenoval »non plus ultra« za manj spretne hribolazce, kajti nadaljnji pot je zares nevaren. Moj malomarni vodnik ni hotel dalje. Že med potom mi je pripovedoval grozne reči, da bi me odvrnil od nadaljnje hoje. Pravil mi je o meščanih, ki jih je vodil in so mu obljubili, ako se srečno vrnejo z vrha, da ga oblečejo od nog do glave v svilo in žamet, a so to obljubo pozneje premenili v denar. Uganil sem njegov namen, da me hoče oslepariti, in ker ni hotel dalje iti, mu rečem: »No, dobro, počakaj me tukaj, hočem sam na vrh splezati«. Bil sem namreč tako previden, da sem že prej v Bohinju in od njega vse v orientacijo potrebno izvedel. Ker ni ničesar dosegel, je šel z mano na vrh. Težavno sva plezala v severni smeri proti srednjemu vrhu. Mogoče ga je tudi na desni strani obiti; zgrešiti pota ne moreš, ker so malo proti desni in proti levi grozni prepadi. Na precejšnjo daljino sva obšla Srednji Triglav in prišla na ostri greben, ki veže veliki in srednji vrh.

»Na preperelem grebenu, ki ima ob obeh straneh malone navpične stene, je morala noga iskati sigurne stopnje in večkrat se mi je bilo z rokami držati v ravnotežju. Sicer sva že nekoliko časa hodila v najgostejši megli in pogled v grozno globino nama je bil zaprt. Če pa je pritegnil veter in semtertja raztrgal meglo, sem zagledal s tem večjo grozo zevajoči prepad v globoki krnici. Čeprav sem splezal na najvišje gore solnograške, tako n. pr. na Hohenstaufen od raznih strani, na Hoher Göll, na Watzmann, Veliki Klek in druge, sem vendar moral tu, česar nisem nikdar drugod storil, roke držati pred očmi, da nisem videl prepadov, ampak le naravnost naprej. A tudi močan jug je pretil ravnotežju mojega telesa. Nekoliko časa sva tako hodila do navpičnih skal, na katere sva splezala. Tu pojema prejšnja strmina grebena, greben se razširi

in skozi goste oblake zagledava svoj cilj, namreč štiri čevlje visoki kameniti stolp, ki sta ga postavila kaplana brata Jakob in Janez Dežman dne 2. septembra l. 1808.«

Janez Dežman je bil drugo leto zopet na Triglavu in je postavil v razpoklino zamašeno steklenico z napisanim listkom, ki slove: »Sem bil tako korajžen, to pismice naj tukaj ostane, nikar ga ven ne vzemi, narvečje moje veselje je na gorah. Joannes Dežman, kaplan na Jesenici, dan 8. avgusta 1809.«

»Kake nepopisne nadzemske radosti bi bil tu užival moj duh, če mi ne bi bili zavidljivi oblaki zakrili vsega razgleda, tako pa je bil starček Triglav zavit v svojo navadno tenčico in mi je zakrival svoje svetinje. Seveda sme častitljivi očak zahtevati več napora za ta izredni užitek, nego da priteče tujec k njemu in zahteva to, kar tudi bližnjim sosedom redkokedaj podari. Postavil sem barometer in tako prvič dne 23. septembra l. 1808. na tem znamenitem vrhu barometrski in termometrski meril. Mraz, megla in vihar so pritiskali, in ko sem končal opazovanja, sem se vrnil zadovoljen, da sem dosegel glavni namen. Na vrhu ni bilo snega, pač pa sem opazil na trdi pečini mnogo sledov električne sile. Prijatelji prirode bodo razumeli moje občutke na nebatičnem vrhu: Kako majhen in slab si človek na telesu — kako velik pa v svojem duhu! — V prah se izpremene tvoje kosti, v prst se izpremeni to pečevje — ali tvoja duša je neumrjoča!«

Na povratku s Triglava je šel Stanič na »Srednji Triglav« in je našel pod tem vrhom pritlikasto vrbo, ki je rasla liki mah med kamenjem. S težavo je prišel do točke »non plus ultra«, ker je nosil barometer in ni mogel iztegniti betežne leve noge. Vzela sta s sabo na prej omenjenem mestu položene instrumente in lezla po zrahljanem grušču navzdol. Kar začne močno snežiti. V hudem metežu sta zgrešila pot in morala daleč nazaj, da sta prišla na stezo nad Velim poljem. Nehalo je snežiti in ob hudem nalivu sta zopet prišla na Velo polje, kjer sta se okrepčala v pastirski koči. Ob lepem vremenu sta zapustila Velo polje in dospela pod večer do one kočice, kjer sta davi zajutrkovala. Zaradi slabega vremena sta morala tu prenočiti in se vrnila drugo jutro zgodaj v Srednjo vas.

»Ko napoči dan, se poslovim od vodnika. Pripovedoval mi je po poti, da je na cente težke okamenine proti majhni odškodnini spravljaj iz planin v dolino. Obljubim mu, da pogostim njega, ženo in znanca na svojem domu, ko bodo romali na Sv. goro. Mislil sem, da se zadovolji za poldrugí dan zamude s hrano in tremi goldinarji odškodnine. Zahteva pa 6, potem 7 in nazadnje celó

8 goldinarjev, in ko mu jih ne plačam, vzame moj kotomer. Zapretim mu s tožbo, a on zahteva še vedno 5 gl. Tako sva se ločila. Pustil sem še 2 gl. gospodu kaplanu Dežmanu za vodnika in dobil pri poznejšnjem izletu v Bohinj zopet svoj kotomer.«

Zaslužnemu turistu v spomin je »Slov. plan. društvo« 55 metrov pod Triglavom napravilo Staničevo zavetišče, in sicer po Aljaževem načrtu. To zavetišče, ki je stalo nekaj nad 600 K, je iz žive skale izsekana duplina na južni strani Triglava. Vrata so lesena in premična in imajo okence. Notri so miza, dve klopi in stol. Zavetišče dobro služi ob hudi nevihti in je varno pred strelo, ker pri zgradbi ni nič železa. V njem je prostora za osem sedečih ljudi.

(Konec prihodnjič.)

~~~~~

NA SUHI PLAZ — ŠKRLATICO PO SEVERNI STENI.

Češki pisal dr. V. DVORSKÝ, preložil dr. A. ŠVIGELJ.

(Dalje.)

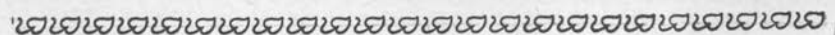
Pod previsom smo se sklonili, da bi bili zavarovani proti vsemu, kar bi utegnilo priti od zgoraj. Komac je razvil vrv, se zvezal s Čermákom ter povedal, da mine najmanj četrt ure, predno on kamin prepleza, in da bo pod njim padalo kamenje. Splezal je navzgor, midva pa sva se skrivala pod previsom in mu počasi popuščala vrv. Kamenje frči nad nama in pada brez vsakega glasu na sren. Po desetih minutah zakliče Komac, naj gre Čermák za njim. Sam sem ostal pod previsom ter si hotel pridobiti ugodnejše stališče. Stopil sem tesno k steni, a tudi neznansko hitro odskočil: udrl se mi je sneg pod nogo v širini tretjine kvadratnega metra. Skozi to odprtino sem zagledal strašno zev med skalo in snegom, ki je segala v nedogledno tmino. Sneg, na katerem stojim, je torej samo tenek obok nad zavratnim glom in čez nekoliko dni se odpre tu snežni rob, s katerim se ne bo šaliti. Med tem je Komac dal znamenje, da tudi jaz lahko nastopim, a vrv, ki mi jo je vrgel, je obvisela precej visoko nad menoj; ko pa sem segel po njej, se je usul name dež drobnega kamenja, in kar je bilo še hujše — vrv se je zajedla med sneg in skalo. Precej truda me je še stalo, predno smo jo izmotali, in ker mi ni bilo mogoče, da bi se privezal spodaj, sem moral to opraviti v zelo zračnem položaju. Zato se je pa izkazal

kamin vprav dražesten. V spodnjem delu mi je ostalo v roki vse, kar sem prejel, višje gori pa je bil previs za previsom, tako da bi prav težko dognal, ali sem došel na vrh bolj po svoji zaslugi ali s pripomočjo vrvi in Komaca. Končno smo se vendar srečno sešli v gornjem delu kamina (vrv namreč ni zadostovala za vso njegovo višino, ki jo je ceniti na dobrih 30 m). Komac je povedal, da je pri zadnjem svojem nastopu, ko je bil tudi ravno tukaj in je pomagal turistu navzgor, priletela čez njega množina kamenja in da je bil pravi čudež, ko nobeden ni bil ranjen.

V nadaljnjem plezanju smo se lahko trdno navezali na vrv in neprestano odvezovanje in privezovanje, ki je jako zamudno, je minilo. Nekaj časa smo še plezali po kaminu navzgor, nakar smo odbočili na desno proti zapadu, kjer je bilo konec nevarnosti, da bi še padalo kamenje. Zračna traverza nas je privedla za rob in potem spet navzgor v skale. Eno mesto je bilo zelo težavno. Komac je namreč pred njim odložil cepin in si ga dal od naju podati, česar doslej nikdar ni naredil. Daljša traverza na desno je vprav razkošna. Skala trdna, stopinj in oprijemov v izobilju, tako da silna ekspozicija nič ne zavira koraka. Globoko doli se beli v kotu sneg, proti nam pa se izteza občudovanja vredni masiv Ponice, ki mu ne vem primere. Iz snega se vzdiga dolga vrsta tenkih stebrov skoro iste oblike, a različnega obsega. Nad njimi se razprostira peščena planota, ž nje se vzpenja druga vrsta stebrov, nižja od spodnje, nad to vrsto je zopet razsežnejša snežena in prodasta planota, ki zložno drži proti tretji, najvišji vrsti stebrov in tretji planoti — vrhu Ponice. Kako je vznikla ta od formacij drugih masivov Razorske skupine povsem različna tvorba, ki ji v Julskih Alpah ni podobe, si sedaj ne upam dognati.

Ko smo bili prišli na skalnat zob, smo začuli v bližini cur-ljajočo vodico. Naglo smo bili v žlebiču, po katerem je tekel neobilen studenček. Utešili smo si hrepenenje po pijači in malo odpočili. Komac se je pričel nam, pravzaprav pa le sebi laskati, češ, da na Škrlatico po severni steni ne pride vsak turist, a tudi vsak vodnik ne. Vodnik Pečar bi baje na Škrlatico ne šel, temveč bi rekel: »Zakaj bi jaz plezal po takih strminah, ki imam svoj ‚Vermögen‘!«

(Konec prihodnjič.)

TRETJI PLANINSKI PLES.

Tretjikrat je letos priredilo Slovensko planinsko društvo veliko predpustno veselico in tudi letos se je ta prireditev kar najsijajneje obnesla. Osrednji odbor je imel namen, združiti v neprisiljeni zabavi čim večji krog planincev in prijateljev našega društva, pogostiti najširše občinstvo s tisto gostoljubnostjo, ki se kaže pri vseh planinskih prireditvah, in s tem tudi vzbuditi vsestransko zanimanje za naše društvo in njega delovanje. Ta namen je naše društvo popolnoma doseglo.

Gornji prostori Narodnega doma v Ljubljani so bili krasno ozaljšani. Stopnišče, ob katerem so se nahajali zabavni prostori, je bilo izpremenjeno v planinsko pokrajino. Stopili smo v sivo skalovje, okoli katerega se je vilo smrečje, bršljan, mah. Blagajnica je bila nastanjena v majhni planinski koči. Ves prostor je bil čarobno razsvetljen. Skoz zelenje smo stopili v veliko dvorano, kjer se je vršil ples in kjer je tudi svirala Društvena godba. Takoj pri vhodu je bil postavljen paviljon za cvetlice in za prodajo razglednic ter šaljivega lista »Zlatoroga«. Ta paviljon je bil prirejen kot šator iz snežnobelega platna, okoli katerega so se vile temnozelenе kite bršljana. Velika dvorana je bila okrašena s smrekami in bršljanom, po stenah pa so viseli planinski emblemi, sestavljeni iz povečanih planinskih znakov, cepinov, palic, nahrbtnikov. V stranskih prostorih ob veliki dvorani so stali paviljoni, kjer so dame točile vino, kavo, čaj in šampanjec ter prodajale slaščice. Vsi paviljoni so bili belo prevlečeni in ozaljšani s smrečicami ter z bršljanom. Že prvi pogled na to mično dekoracijo je očaral obiskovalce. Za odpočitek je bila prirejena na drugi strani stopnišča mala dvorana in tudi tam sta bila postavljena dva na isti način prirejena paviljona za vino in za jestvine. Ob vhodu v veliko dvorano pa je bil skrit kotiček izpremenjen v šaljiv planinski muzej, v katerem so se plazile tudi pristne rupne kače iz Bohinja. Tam je bila tudi planinska apoteka. Način celotne prireditve je splošno ugajal in vsak se je čutil prestavljenega v bajno planinsko pokrajino.

Takoj, ko je bila blagajna otvorjena, so jeli trumoma prihajati gostje in v kratkem so bili napolnjeni vsi prostori. Tolika množica kakor pri tretjem planinskem plesu se še ni zbrala v Ljubljani na nobeni predpustni zabavi. Društvo je popolnoma razprodalo vstopnice. Število obiskovalcev je znašalo okoli 1700. Poleg Ljubljančanov je prišlo veliko število gostov iz gorenjskih in drugih kranjskih pokrajin, tudi več Korošcev in Štajercev; v

posebno velikem številu so bili zastopani Tržačani in tudi z Goriškega smo videli veliko svojih prijateljev.

Počastili so nas zastopniki različnih oblastev in korporacij. Vojaško oblastvo je bilo zastopano po eksc. podmaršalu Dillmannu pl. Dilmontu in gosp. generalmajorju Gotfridu Seibtu ter šefu generalnega štaba g. podpolkovniku Viljemu pl. Lauingenu. Došli so g. dvorni svetnik grof Chorinsky kot zastopnik deželne vlade, župan mesta ljubljanskega g. Ivan Hribar z g. soprogo, predsednik deželnega sodišča g. Albert Levičnik, dvorni svetnik g. Karel Lubec kot zastopnik finančnih uradov, predsednik trgovske zbornice g. Jos. Lenarčič, predsednik mestne hranilnice g. Fran Kollman, dež. odbornik g. Peter Grasselli itd.

Dasi je bilo vse natlačeno polno, se je vendar razvila živahna plesna zabava v najlepšem redu. Ples je vodil g. Lovro Sancin, poštni uradnik z Jesenic. Prvo četvorko je plesalo 192 parov.

V posameznih paviljonih se je zbral lep venec narodnih dam, ki so ljubeznivo stregle mnogoštevilnim gostom. Povsod je bilo živahno vrvenje in zabava, vmes pa se je razlegalo veselo vriskanje planincev. Živahnost brez primere je vladala po vseh prostorih do zgodnjega jutra, in šele po peti uri, ko je nehala svirati godba, se je jelo občinstvo razhajati. Planinski ples je bil res najzabavnejša ljudska veselica in velikanska udeležba iz vseh slojev občinstva je dokazala društvu, da uživa res najobilnejše simpatije.

Prireditev je vodil pomnoženi veselični odbor, čigar člani so bili vsi društveni odborniki in razen njih gg. Avgust Jagodic, Fran Jesih, inženier Leon Mencinger in Oskar Skušek. Vodstvo je opravljal društveni podnačelnik g. dr. Fran Tominšek. Dekoracije je izvršil s sodelovanjem tvrčke I. Naglas društveni odbornik g. inženier Viktor Skaberne, planinski muzej je priredil odbornik g. prof. Verbič, šaljivi list »Zatorog« pa je spisal odbornik g. katehet Janko Mlakar.

Veseličnemu odboru je krepko pomagal damski veselični zbor, kajti brez sodelovanja dam kot gostiteljic bi bila ta sijajna prireditev sploh nemogoča. Načelništvo je prevzela gospa Franja dr. Tavčarjeva, za vsak paviljon pa se je sestavil poseben damski odsek. Cvetličnemu oddelku sta načelovali gospe Marjanica Bulovčeva in Ana dr. Toplakova ter gdčni Darinka Franketova in Minka Kandaretova. Pomagale so jim gospodične: Anica Domjanovičeva, Anica Franketova, Ida Juranova, Milka Tomičeva, Pavla Tominšekova in Anica Valnerjeva. Kavarni

so načelovale gospe: Marija dr. Kokaljeva, Eliza Mikuševa, Marija Pavlinova in Rozalija dr. Staretova. Sotrudnice so bile gdčne: Marta in Irma Andolšekova, Albina Deisingerjeva, Jos. Klemenčeva, Vida Koblarjeva, Anica in Slavica Mikuševa, Ivanka Omersova in Roza Počivalnikova. V oddelku za šampanjec sta bili načelnici gospe Karla Ciuhova in Ana Hudovernikova, sotrudnice pa gdčne: Anica Ferjančičeva, Olga Fischerjeva, Anica Poljančeva, Bogomila Rudeševa. V paviljonu za slaščice sta bili načelnici gospe Minka Ogorelčeva in Maša dr. Švigljeva, sotrudnice gdčne: Fanči in Mici Fabijanova, Hilda Kokaljeva in Minka Ogorelčeva. V veliki vinarni v Slavčevi sobi so načelovale gospe: Marija dr. Kušarjeva, Ivana Supančičeva, Ivana Kačičeva, Pepina Macherjeva, Tilka dr. Zbašnikova. Pomagale so jim gospe: Olga Vrtovčeva in Gabrijela Žužkova in gdčne: Pavla Borštnerjeva, Ela Kačičeva, Anica Malijeva, Karla Modičeva, Pavla Senekovičeva, Minka Skabernetova, Elza Svetkova, Vera in Slavica Vencajzova. Buffetu v Slavčevi sobi sta načelovali gospe Minka Jebačinova in Cecilija Kavčnikova. Sotrudnice so bile gospe: Antonija Gogolova in Ferdinanda dr. Majaronova ter gdčne: Anica Gogolova, Minka Jebačinova, Bēla Kavčnikova, Pavla Mejačeva, Marjanica Perdanova, Pavla Šubertova, Mici Vodušková in Mira Zupančeva. V mali dvorani sta načelovali vinarni gospe Julija dr. Ferjančičeva in Marija dr. Pirčeva. Pomagale so jima gospa Ana Prosenčeva in gospodične: Anica Grassellijeva, Erna Lenčetova, Lea Levčeva, Jelica Poljančeva, Faneta in Milica Prosenčeva. V tamkajšnjem bufetu pa sta bili načelnici gospe Mici Kochova in Elza dr. Tomišekova. Pomagale so jima: ga. Marija pl. Trnkoczyjeva in gospodične: Fani Kunstljeva, Ivanka in Tinica Mikuževa in Mimica Rohrmanova. V planinskem muzeju je sodelovala gospa Pavla Hauptmanova.

Za prireditev pa sta si stekli tudi velikih zaslug gospe Ida Škofova in Jelica Korenčanova, ki sta priredili šopke in vstopnice ter tudi nabirali darove.

Vsem sotrudnikom, osobito pa požrtvovalnemu damskemu zboru gre pristrčna zahvala za njih požrtvovalnost.

Obči glas je bil, da naj S. P. D. zopet kmalu priredi enako veselico.

K planinskemu plesu je poslala gospa Franja dr. Tavčarjeva, ki je bila zadržana, osebno se ga udeležiti, brzojavni pozdrav iz Boke Kotorske, glaseč se: Obžalujoč, da nisem med vami, želim obilo uspeha.

DRUŠTVENE VESTI.

Vse podružnice se iznova opozarjajo na poziv v 1. letošnji številki „Plan. Vestnika“, da naj najkasneje do 1. marca t. l. dopošljejo osrednjemu društvu določeni prispevek 2 K za vsakega starega in novega člana. Vsakemu članu, za katerega dotična podružnica do tega dne ne odšteje osrednjemu društvu 2 K ali ki mu sam naravnost ne pošlje tega zneska, se ustavi „Plan Vestnik“ z 2. številko — Znesek 2 K je namenjen za upravne stroške in posebno za izdajanje »Plan. Vestnika«. Obsežen pa je že v članarini, torej ni kako posebno novo plačilo, kakor so nekateri domnevali.

Novi člani. Osrednjega društva: Gjegerec Stevo, lekarnar v dež. bolnici v Ljubljani. Hus Edmund, mag. pharm. v Ljubljani. Lenče Karel ml. na Lavrici. Windischer Ernest, trgovski sotrudenik v Ljubljani. Tomšič Mihael na Vrhniki. — Litijske podružnice: Parma Viktor, c. kr. okrajni glavar. Gabrijelčič Josip, žel. asistent. Medič Fran, žel. asistent. Steiner Mihael, žel. mojster. Rožun Josip, fotograf (vsi v Litiji). — Kalin Marija, učiteljica v Šmartnem pri Litiji. Tomšič Emil, učitelj v Šmartnem pri Litiji. Koprivc Tomo, posestnik v Zagorju. — Savinske podružnice: Kraigher Avg., trg. sotrudenik v Mozirju. Narodna čitalnica v Mozirju. — Soške podružnice: Debevc Fani, c. kr. poštna uprav. v Tolminu. Silič Justina, učiteljica v Bolcu. Skočir Viktor, pom. uradnik v Tolminu. Ipavec And., c. kr. profesor v Gorici. Zupančič Jak., c. k. profesor v Gorici. — Tržaške podružnice: Arhar Justin, c. kr. učitelj v Trstu. Mihelič Peter, lesni trgovec v Trstu. Dr. Vodušek Konrad, odvetnik v Trstu. Friškovič Ivan, železniški uradnik na Opčini. Marušič Valentin, fin. tajnik v Trstu.

Občni zbor osrednjega društva se bo vršil dne 20. marca t. l. z običajnim dnevnim redom v Narodnem domu v Ljubljani.

Podravska podružnica skliče svoj VI. občni zbor v nedeljo dne 10. marca ob polštirih popoldne v gostilni gosp. Jožefa Muleja s sledečim sporedom: 1. poročilo tajnikovo in blagajnikovo; 2. pogovor o stavbi planinske kočice pri Sv. Arehu; 3. pogovor o načrtu za zgradbo Žigertovega stolpa; 4. predlogi. K obilni udeležbi vabi odbor.

Tržaške podružnice občni zbor se bode vršil v soboto dne 9. marca t. l. v restavracijski dvorani hotela »Balkana« po sledečem redu: 1. nagovor predsednika; 2. poročilo tajnika; 3. poročilo blagajnika; 4. volitev odbora; 5. nasveti in predlogi. Po občnem zboru bode predaval član g. V. Knafelc o »Planinskih spominih«. K obilni udeležbi vabi odbor.

Shod delegatov. Dne 3. t. m. se je vršil v »Narodnem domu« v Ljubljani shod delegatov osrednjega društva in podružnic zaradi posvetovanja o važnih planinskih zadevah sploh in o razmerju med podružnicami in osrednjim društvom. Shoda so se udeležili odborniki osred. društva, trije člani na izrednem občnem zboru dne 8. decembra l. 1906. izvoljenega odseka: gg. dr. Ant. Švigelj, Oskar Skušek in Fran Jesih, dalje zastopniki podružnic: gg. dr. J. C. Oblak (Koroška), Šlegel (Ajdovsko-Vipavska), Perpar (Soška), Kozlevčar (Litijska), Orožen (Kamniška) in Hočevar (Šaleška). Shod je trajal od enajstih dopoldne do poldveh popoldne. Razprave so bile velezanimive in živahne. Shod se je zaključil z željo, da bi se sproženo posvetovanje čimprej nadaljevalo.

Darila. Litijski podružnici: Okrajna posojilnica v Litiji 30 K; na častnem večeru gosp. nadučitelja Fr. Kozjaka v Zagorju nabranih 7 K. — Akademiknemu krožku v Pragi so poslali v prid planinske kočice

v Koritnici: prof. dr. Dvořak v Zagrebu 10 K, E. Šedy v Pragi 10 K, »Divoká Banda« v Pragi 22 K, dr. Viktor Dvorský v Pragi 10 K, B. Hanělová v Pragi 6 K, ravnatelj K. Hrazánek v Pragi 20 K, dr. Dlouhý v Pragi 10 K, J. Čermák v Pragi 6 K, dr. A. Švigelj v Ljubljani 10 K, dr. Fáček v Pragi 5 K. Skupaj 109 K. Nadaljne prispevke sprejema g. France Jenčič, tehnik. Kralj. Vinogradj, Puchmajerova ul. 8/II. (Češko.)

Darovi za planinski ples. O priliki prireditve tretjega planinskega plesa je prejelo društvo mnogo velikodušnih darov. Darovali so po gospeh Minki Ogorelčevi in Maši dr. Švigljevi: gospe Katinka dr. Furlanova, Antonija Malýjeva, Jelica Naglasova, Adela Škabernetova, Franja Seunigova, Marija pl. Trnkoczyjeva po 10 K, A. Jegličeva 4 K, gospodična Antonija Kadivčeva 5 K, gospodje: Avgust Jenko, Ivan Knez, Alojzij Vodnik po 20 K, Ivan Korenčan 15 K, Janko Češnik, Anton Dečman, I. Fortuna iz Zatičine, Alojzij Lilleg, Ivan Mejač, Oton Seidl, Andrej Šarabon po 10 K, Josip Jakopič 6 K, Anton Krejči, Adolf Mikusch, Franc Szantner po 5 K, Ivan Frisch, dr. Otmar Krajec, Jernej Žitnik v manjših zneskih, v blagu pa gospa Maša dr. Švigljeva, neimenovana, gospod Gabrijel Piccoli in tvrdka Leskovic & Meden; po gospeh Elizi Mikuševi, Marinki Pavlinovi in Rozalki Staretovi: gospe Vera dr. Šlajmerjeva in Štrukljeva in gdč. Urška Strahova po 10 K, Josipina Jarčeva 8 K, Jos. Klemenčeva 7 K, Predovičeva 6 K, Šleglova 4 K, Tomanova 3 K, Karla Dovidova, P. Foersterjeva, Tinica Frischeva, Jelica Naglasova, Supančičeva, Šarabonova po 5 K, Hudovernikova 4 K 40 h, gospodje: dr. Alojz Kokalj in Stanko Rudež po 10 K, Ivan Dolenc iz Stare Loke 6 K, Ivan Demšar iz Zalega loga 5 K, Valentin Dolenc, Bogomir Krenner, Ivan Kunstelj, Gabr. Thaler, dr. Karel Zakrajšek v manjših zneskih, v blagu pa gospa Češnovarjeva, gdča Rozi Počivalnikova: in gospodje Edmund Kavčič, Emerih C. Mayer, Alojzij Pavlin, Karel Planinšek, Josip Schrey, Emil Stare, Franc Stupica, Franc Trdina, Franc Verbič, A. Gorše, Tomo Mencinger in A. Šarabon; po gospe Mici Kochovi: gospe Jelka Naglasova, Rozi Rohrmannova po 10 K, Franja Seunigova 6 K, Elza dr. Tominšekova, Ana dr. Toplakova, Mici Češnikova po 5 K, Kat. dr. Furlanova, Marica Majstrova, Marta Mikuževa, M. dr. Schweitzerjeva v manjših zneskih, v blagu pa gospe: M. Grošljeva, Ana Hudovernikova, Josipina Jarčeva, Amalija Kocmurjeva, Ivanka Kačičeva, Marija dr. Kušarjeva, Pepina Macherjeva, Eliza Mikuševa, M. Oreškovičeva, M. Schreyjeva, I. Supančičeva, Marija pl. Trnkoczyjeva, Matilda dr. Zbašnikova, Fanica Kunstljeva, Josipina Klemenčeva, Vera Vencajzova, gospodje: Anton Ječminek, I. Meden, I. Polak, I. Vidmar; po gospeh Minki Jebačinovi in Ceciliji Kavčnikovi: gospa Berta dr. Trillerjeva 10 K, v blagu pa gospe: Julija dr. Ferjančičeva, Antonija Gogolova, Minka Jebačinova, Cec. Kavčnikova, Lea Knezova, Marija dr. Kušarjeva, Ada Perdanova, Marija dr. Pirčeva, Šarabonova, Franja dr. Tavčarjeva, dr. Zupančeva, Žužkova in gospod Ivan Mejač; po gospodični Minki Kandaretovi: g. Mihael Bayer 5 K, v manjših zneskih gospe I. Bartlova in I. Zidarjeva ter gospodje: dr. Franc Eller, Mat. Hubad, Ivan Logar v Kranju, dr. Vladimir Rudež, Jakob Turk.

Dalje so darovali gospe Jelica Korenčanova nabranih 85 K, Pavla Hauptmanova 5 K, I. Velkavrhova 6 K, gdč. Marija Wessnerjeva 10 K, gospod Josip Poklukar 30 K. Končno še omenjamo, da je bilo pri vstopnini mnogo preplačil.

Vsem darovalcem pristrčna zahvala!

Kosmati dohodki plan. plesa so znašali 7200 K, stroškov je bilo 4000 K, čistega prebitka torej 3200 K.

Savinske podružnice občni zbor se je vršil dne 3. t. m. pri g. Antonu Goričarju, c. kr. poštarju in gostilničarju v Mozirju.

Načelnik g. Fran Kocbek je pozdravil navzočne člane, ki so se zbrali, da jim položi odbor račun o svojem delovanju v preteklem letu in da dobi navodila za nadaljnje delovanje. Spominjal se je zvestega člana g. Maksa Vidica, c. kr. deželnosodnega svetnika v Gornjem gradu, katerega je v minulemu letu pobrala smrt v najlepši moški dobi. V znak zadnje časti so vstali vsi navzočni. Nato je opozoril načelnik na dve točki, ki sta v letu 1906. največ truda in stroškov prizadejali Savinski podružnici, namreč pot z Okrešlja na Kamniško sedlo in pa Mozirska koča. V narodnem oziru je imela interesanten boj s sekcijo celjsko, ki si je hotela nekaj naših potov prisvojiti.

Tajnik g. Ignacij Šijánc je prečital obširno poročilo o delovanju in stanju Savinske podružnice v letu 1906. Članov je imela podružnica 127, t. j. za 7 več nego prejšnje leto, in sicer 1 častnega, 24 ustanovnikov in 102 prava člana. Na novo je pristopilo 14 pravih članov in 1 ustanovnik. Umrl je g. Maks Vidic, deželnosodni svetnik v Gornjem gradu. — Darila so dali: Južnoštajerska hranilnica v Celju 500 K, Štajerska hranilnica v Gradcu 400 K (in 4 K obresti), železniško ministrstvo 200 K, okrajni zastop gornjegrajski 100 K, posojilnice: Celjska 150 K, Gornjegrajska 50 K, Šmarska 30 K, Mozirska, Vranska, Žalska po 20 K, Gotoveljska 10 K. — V Kocbekovi koči je bilo le nekaj majhnih popravil. Oskrbnoval jo je od 15. julija do 15. septembra Juri Planinšek, p. d. Krašovec iz Luč. Posetilo jo je 109 turistov. V jubilejni kapelici poleg Kocbekove kočice se ni letos nič popravljalo, pač pa se je prostor, na katerem stoji kapelica, uredil v zemljiški knjigi. V Luški koči so se čez sklade nabile lestvice. Turistov je bilo v njej 19. Gornjegrajska koča je dobila novo ograjo. Pred kočo so se na novo postavile dve mizi in štiri klopi. Podzidek se je zadelal s cementom in na eni strani napravil iz cementa širok žleb. Streha se je prebila in popravila. Postavila se je nova drvarnica in nova dolga lestvica. Studenec se je s cementom utrdil. Posetnikov je bilo 112. V Hausenbichlerjevi koči se je popolnil inventar in izvršilo več popravil. Nadzornik kočice g. Wudler jo je večkrat nadzoroval in vse potrebno uredil. Natančno število posetnikov ni znano, pač pa jih je bilo več nego lani. Mozirska koča je slavila desetletnico. Ta prilika se je porabila v to, da se je koča prenovila in izboljšala. Podružnica je sklicala dne 27. marca v Mozirje sestanek tamošnjih in okoliških članov, na katerem se je razgovarjalo, kako praznovati desetletnico. Izbral se je komite, kateremu na čelo se je izvolil g. dr. Jože Goričar, zdravnik. Določilo se je: 1. koča se spravi v najlepši red in se uredi vse pogorje glede potov, markacij itd.; 2. studenec se popravi in obda s cementnim obodom in streho; 3. koča se obje od znotraj z deskami in letvicami; 4. nabavi se nova peč. Vse to se je storilo. Koča se je odznotraj prebila z deskami, in sicer, pod, strop in vse stene. Po skladih so se pribile lestvice. Stene in strop so se prebarvali. Pograd (ležišče) se je na novo naredil. V kočico so se postavile tri žimnice iz žice, omara, ognjišče in več posode. Pot proti studencu se je izdatno popravil. Ta pot je zanimiv, ker vodi po pečeh visoko nad prepadi. Svet, kjer koča

stoji, se je kupil in uredil. Okoli nje se je zemlja poravnala in se letos napravi tudi ograja. Studenec se je obzidal s cementnim obodom in prekril na 1 m dolžine in 1 m širjave. Streha, tudi iz cementa, je $\frac{1}{2}$ m nad zemljo. Napeljala se je cev iz studenca, tako da vedno odteka voda v korito. Studenec ima vrata, ki so zaklenjena. Načelnik je kočo večkrat nadzoroval. Desetletnica se je nameravala praznovati primerno slovesno. V to svrhu so Mozirjani darovali razno pijačo, jedila itd. Toda slabo vreme je vse pokvarilo. Pač je prišlo kakih 16 do 20 ljudi v kočo, a večina je ostala doma v dolini. Vkljub skrajno slabemu vremenu so se navzočni — med njimi tudi tri ljubeznive dame — izborno zabavali.

Za Mozirsko kočo se je v Mozirju nabralo 83 K 50 h, pri desetletnici pa 16 K, toda ta vsota nikakor ne dosega stroškov, katere je podružnica imela zanjo v letu 1906. Zato se še nabira sklad za Mozirsko kočo in okolico. Posetilo jo je 120 turistov in izletnikov. — Pri zadnjem občnem zboru v Celju se je sklenilo na Klemenšekovi planini postaviti kočo in jo po podpiratelju naših planinskih teženj, prof. dr. Frischaufu, imenovati Frischaufovo kočo. Svet je že kupljen in je kaj ugoden. Dal se je tiskati poseben poziv za nabiranje v sklad za stavbo te koče. — Radi delavske koče na Okrešlju se je napravila z gornjegrajsko grajščino najemna pogodba. Tudi radi koče na Raduhi je vse v pravem tiru. — Kar se tiče potov, zavzema l. 1906. prvo mesto nadaljevanje gradbe pota z Okrešlja na Kamniško sedlo. Delalo se je ves čas, dokler je vreme dopuščalo. Razstreliti je bilo mnogo skal ter se je izklesalo 250 stopnic. Širok je pot 80 cm do 1 m. Neizgotovljenih je še kakih 5 m. Pot Okrešelj-Kamniško sedlo je poleg pota v Turskem žlebu najiminennejši v naših planinah. Lani nas je stal 764 K 50 h. Za zgradbo tega pota so bile namenjene podpore Južnoštajerske in Štajerske hranilnice in železniškega ministrstva. Pot na Ojstrico in na Škarje se je dobro popravil. Nadaljevanje s Škarij na Planjavo se izvrši letos. Našla sta novo progo Kocbek in Planinšek. Seveda so se vsi drugi poti tudi letos ocedili in uredili. Na novo se je markiralo: Gornjegrajska kočica — Razgled v Ljubljano; Gornji grad—Pobrežje—Spodnja Rečica; Vransko — Čreta; Vransko—Zahomci; Vransko—Tabor—Škadavinica; Vransko—Žegnani studenec. Prenovile so se markacije: Mozirje—Šmihel—Mozirska kočica; Radmirje (Prodnik)—Bela peč—Mozirska kočica; Vransko — Lipa—Šmartno; Lipa — Bočna; Vransko — Merinica — Pikel — Ščavnice — Gornjegrajska kočica; Bočna — Strojnik — Ščavnice; Bočna—Boška trata—Gornjegrajska kočica; Gornji grad—Sv. Florijan—Prag—Ovčji stan—Gornjegrajska kočica; Gornji grad—Boróvnica—Grajščinski stan—Gornjegrajska kočica; Gornji grad—Strmšek—Grajščinski stan; Gornjegrajska kočica—del pota v Tuhinj; Luče—Arničev vrh; Luče—Planinšek—Vodole—Prag pod Velikim vrhom; Luče—Pečovnik—Luška kočica—Kocbekova kočica; Belšak — Roban—Robanova planina; Logarska dolina —Klemenšekova planina—Škarje—Ojstrica—Kocbekova kočica; Kocbekova kočica —Sedelce—Korošica—Ojstrica; Sedelce do praga pri Dedcu. Napraviti se je dalo tudi 71 napisnih tabel iz macesnovega lesa, ki so se pribile s pocinkanimi žebli. Napise na tablah je napravil gornjegrajski domačin slikar g. Josip Mikuš. — Izleta je podružnica naredila dva, in sicer: 1. Luče—Ojstrica—Škarje—Planjava—Kamniško sedlo—Okrešelj—Logarska dolina, 2. iz Žalca na Mrzlico in v Hausenbichlerjevo kočico. — V vodniškem tečaju v Ljubljani je bil Jakob Pečovnik iz Luč, ki je dobil prav

dobro izpričevalo. — Podružnična knjižnica se je letos z mnogimi in redkimi knjigami pomnožila. G. Vlado Lipold, rudarski komisar v Doboju v Bosni, je podaril 59 trpežno vezanih knjig planinske vsebine; med temi so redkosti, katerih ni več v knjigotrštvu dobiti. V zahvalo za to se je vpisal kot ustanovnik. Vrednost knjižnice se ceni na 1100 K. Omislila si je podružnica letos tudi novo omaro, ki stoji v posojilnični uradni sobi.

Načelnik, ki obenem vodi blagajniške posle, je poročal o denarnem stanju. Podružnica je imela 3696 K 26 h dohodkov in 3469 K 16 h stroškov, tako da je prebitka 227 K 10 h. Pripomniti pa je, da je še nekaj računov neplačanih. Imovina podružnična znaša 15.497 K 84 h. Ako odračunamo dolgove, je čiste imovine 12.245 K 30 h.

Računi so se odobrili in se je izrekla na predlog g. A. Goričarja načelniku, na predlog načelnika pa tajniku zahvala za trud in delovanje.

Nato se je sprejel po odboru sestavljeni proračun in se je razpravljalo o marsičem, kar bo treba letos narediti in ukreniti.

Predlogi: G. Šuster je predlagal, naj se začne za vzdrževanje potov okoli Mozirske koče in za kočo nabirati sklad. Soglasno sprejeto. Za nabiralca se je izbral gospod predlagatelj Šuster. Gospod Leopold Goričar je predlagal, naj bi se meseca avgusta v Mozirju priredila večja ljudska veselica v prid Savinski podružnici. Razgovor o tej točki je bil živahen in se je končno sklenilo, naj vsa mozirska in okoliška društva skupno priredijo veselico. Na čelu ji bodi razen Savinske podružnice Mozirska čitalnica, ki praznuje letos tridesetletnico obstanka. Čisti dohodek pripade Savinski podružnici, ki naj skliče vse svoje člane v Mozirju in okolici na sestanek, na katerega se povabijo tudi zastopniki drugih društev. Na tem sestanku se izvoli pripravljalni odbor, ki ima nadaljne korake storiti.

Načelnik je končno zaključil občni zbor s prošnjo, naj bi vsi dosedanji člani še nadalje delovali v prid Savinski podružnici.

Po zborovanju je predlagal g. Srečko Tribuč, naj se začne nabirati za Mozirsko kočjo. Nabralo se je takoj 45 K 60 h.

Litijske podružnice občni zbor je bil dne 18. januarja t. l. v Litiji. Načelnik g. Iv. Jenko je pozdravil došle člane ter odposlanca osrednjega društva, odbornika g. prof. Verbiča, in zaupnika iz Šmartna, g. Fr. Knafliča. Potem je poročal tajnik g. Ivan Demšar o podružničnem delovanju v l. 1906. Prvo in glavno delo podružnično je bilo v minoletem letu nova zaznamba in poprava starih, deloma popolnoma uničenih markacij potov. Zaznamovala so se na novo pota, oziroma znamenja popravila: iz Litije čez Črni potok—Debeče v Zatičino, 3½ ure; iz Litije čez Črni potok—Javorje v Št. Vid pri Zatičini, 3 ure; iz Litije čez Zavrstnik—Ščit—Obolno—Leskovec v Višnjo goro, 4 ure; iz Litije čez Lupinsko bukoveje na Primskovo, 3 ure; iz Litije čez Štango na Janče, 3 ure, in od tam na Kresnice, 2 uri; iz Zagorja na Sv. planino (2 uri), Čemšenik—Izlake—Zagorje. 3½ ure; iz Hrastnika na Kum, 3 ure; s Save čez Leše na Sv. goro in iz Vač na Sv. goro. Tudi kažipoti so napravljeni in deloma že postavljeni, deloma jih postavi podružnica prihodnjo spomlad. — Dne 10. februarja je priredila podružnica v Litiji zabavni večer s plesom, ki je v vsakem oziru častno in povoljno uspel. Za primerno dekoracijo in olepšavo veselčnih prostorov so si stekle cenjene litijske dame in gosp. Slanc veliko zaslug. Za njih požrtvovalnost in trud jim bodi izrečena srčna zahvala! Tudi gospod dr. Fran Tomižek kot zastopnik osrednjega odbora je s svojim krasnim

govorom o pomenu planinskega društva ter o njegovem dosedanjem delovanju veliko pripomogel v dosego namena in uspeha veselice, takisto gosp. Rožun, fotograf v Litiji, s proizvajanjem raznih krasnih prizorov in slik iz slovenskih planin. Obema gospodoma iskrena zahvala in priznanje! — Dalje je priredila podružnica tudi nekaj izletov, izmed katerih sta prav povoljno uspela na Mrzlico dne 17. junija in na Kum dne 15. julija; le žal, da nam je vedno nagajalo slabo vreme. To je zaprečilo, da so nameravani drugi izleti, in sicer na Sv. planino—Čemšenik—Medijo—Zagorje, v Višnjo goro, v Moravče in na Janče deloma popolnoma se opustili, deloma pa ne z istim veseljem in zanimanjem napravili, kakor je bilo želeti. — O razvoju društva samega sledeče podatke: Po ustanovitvi podružnice do pričetka prvega poslovnega leta je prijavilo pristop 60 članov, med letom jih je pristopilo 16, odšlo jih je iz okrožja podružnice 7, izstopili konec leta 3, umrl 1, torej je ostalo konec 1906. leta 65 članov. Teh je v Litiji 32, v Šmartnem 8, v Hrastniku 9, v Zagorju 10, v Višnji gori 3, na Vačah, v Izlakah in v Trbovljah po 1. — Končno je omeniti še sledeče dobrotnike, ki so v preteklem letu pomagali podružnici gmotno. Starosta slov. planincev, gospod France Kadirnik, je poslal v zahvalo za izraženo mu čestitko k njegovi osemdesetletnici 10 K, gosp. Ferdo Roš, deželni poslanec in župan v Hrastniku, in gosp. Franc Peklar, župan in posestnik na Dolu pri Hrastniku, sta darovala 50 K, okrajna posojilnica v Litiji 30 K, hranilnica in posojilnica na Dolu pri Hrastniku 15 K, v Izlakah 10 K in posojilnica v Zagorju 15 K. Vsem navedenim iskrena zahvala!

Po poročilu blagajnikovem je imela podružnica 843 K 37 h dohodkov in 390 K 13 h stroškov, prebitka torej 453 K 24 h.

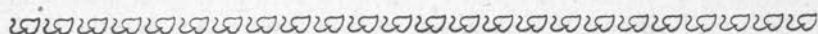
Oboje poročilo se je odobrilo.

Pri raznih nasvetih je stavil gosp. načelnik sledeči predlog: Ker v podružničnem okrožju z ozirom na krajevne razmere ni možno in tudi ne potrebno napraviti kake planinske koče, pač pa je dolžnost vseh slovenskih podružnic osredotočiti svoje delovanje v naših prekrasnih gorenjskih planinah, predlagam, naj tukajšnja podružnica dela na to, da skoraj pridobi v sporazumljenju z osrednjim društvom kje v gorenjskih planinah kak primeren prostor in tamkaj napravi svojo lastno kočo. Po pripomnji gosp. prof. Verbiča, da je ta predlog jako umesten in da tudi druga društva v tujih državah grade svoje koče v Alpah, je bil predlog soglasno sprejet. — Po nasvetu blagajnikovem pristopi podružnica k čekovnemu prometu poštne hranilnice.

Z zahvalo do navzočnih za udeležbo in nasvete je zaključil načelnik zborovanje.

Soške podružnice občni zbor se je vršil po objavljenem dnevnem redu dne 14. t. m. v Tolminu. Udeležilo se ga je razmeroma veliko število društvnikov. Načelnik g. dr. Gruntar je otvoril zborovanje in pozdravil došle člane, ki so že večkrat dokazali, da se živo zanimajo za naše delovanje. Opozarjal je na položaj, ki je nastal v deželi vsled nove železnice, in poudarjal važnost in potrebnost planinskega društva. Navdušenje za Krnsko kočo se nam je ohladilo, ko so nam številke dokazale, da za sedaj še ne zmoremo tolikega stroška, dolgova pa ne maramo delati, posebno sedaj, ko nismo niti še iz starih prav izlezli. Nato je podal tajnik g. Ant. Kutin obširno poročilo o društvnem delovanju, katero priobčimo prihodnji mesec. Podružnica ima 280 članov iz vseh stanov. Tudi lepo poročilo, ki ga je

poslal načelnik goriškega odseka, g. dr. Tuma, se je prečitalo na občnem zboru in ga priobčimo v »Planinskem Vestniku«. — Blagajnikovo poročilo nam je naznanilo veselo vest, da se je podružnica srečno izkopala iz dolgov in je pričakovati sedaj živahnejšega delovanja, ko nam niso več vezane roke. Nato sta bila račun za preteklo in proračun za novo upravno leto odobrena. — V odbor so bili izvoljeni vsi dosedanji odborniki, izvemžni gg. dr. Tumo in Iv. Bonača, ki sta izjavila, da ne moreta več sprejeti odborništva. Na njiju mesto sta bila izvoljena gg. Jak. Zupančič, c. k. realčni prof. v Gorici, in Fr. Gatej, urar v Tolminu. Gospodoma dr. Tumi in J. Bonaču se je izreklo priznanje in zahvala za požrtvovalno delovanje. — Akademiknemu krožku Češke podružnice se je dovolila podpora 200 K za kočo v Koritnici. Svetnik g. Primožič je priporočal, naj se čimprej preskrbe reklamne slike za kolodvore. Šolski nadzornik g. Lasič je v ta namen priporočal reliefni zemljevid g. učitelja Prijatelja, a g. kmet. učitelj Zdolšek je nasvetoval posebne kašipotne načrte. Vse nasvete bode odbor uvaževal. — Vzelo se je na znanje poročilo podružničnega podnačelnika g. Perparja o shodu delegatov v Ljubljani. a g. prof. Seidlu se je izrekla zahvala za spis »Sledovi ledniške dobe na Tolminskem«. Slednjič se je sprejel še predlog g. Vrtovca glede proučavanja Dantejeve jame.

Tržaška podružnica „Slovenskega planinskega društva“

vabi na poset

DIVAŠKE VILENICE

(cesarjeviča Rudolfa jama v Divači).

Jama je vse leto pristopna — Acetilenska razsvetljava.

Tarifa: Pristojbina za vodnika in razsvetljavo ne glede na število posetnikov K 3. Vstopnina za vsako osebo K 1. ☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼

Člani „Slovenskega planinskega društva“ plačajo proti izkaznici polovico vstopnine.

Jama je oddaljena četrť ure od železniške postaje v Divači. — Vsako leto je jama ob znižani vstopnini splošno razsvetljena.

